

Harald Fredriksen trådte frem og leste følgende for anledningen skrevne prolog av Karl Martinussen:

I fordums tid da man møttes på vangen,
var det ei slik som møtet i dag.
Man ble ikke hilst med arbeidersangen,
fremtidens land til alles behag.

Man møttes også da i fylking og lag,
dog frihetstanken som nu var ei kommen.
Veien var stengt, men så en dag,
brøt demokratiet frem, som våren og flommen.

Det var veien mot fremtiden, land som blev lagt.
Hin dag om våren i brytningstiden,
snart halvthundrede år siden,
stod demokratiets pionerer for frihet på vakt.

Du som er blitt gammel av år,
i husker nok de ulendte veier,
du banet dig fram, og så en vår,
da heiste vårt banner mod tro på seier.

Du som er ung, bygg videre på veien
mot fremtidens land, det herlige rene,
drag videre frem over villeste heien,
lad hjertelag, krefter og mot forene.

Vær med å bygg landet for folket,
et vakkert, rent samfundshjem.
Bygg Norge vårt land som Bjørnson har tolket,
i fremtidens land, videre frem.

Da skal vi se vårt samfundshjem,
ei nedad vende sig barnets øie
i tårer som felles ved det som er slett,
med blodsved i kampen for høiere rett,
men troen på budet fra det høie
vil ståsette viljene videre frem.

Barnet er sjelen i hvad som skal gro,
som seden der såes i jorden en vår
skal barnesinnet og folkets tro
vokse sammen til enhetstanker,
i ungdommens glød hvis hjerter banker
fører oss fram, frihet du får.

Høitidsdagen er nu inne,
snart du hører det skal bli
stemningssang for mann og kvinne,
Norge i skjønn harmoni.

Ungdomskraft som vil bære,
hører Norges skogers sus,
slik som barnet du da lære,
lytte, som til orgelbrus.

Vi er samlet i kveld til en festlig stund,
velkommen skal hver og en være,
her blir for partiet en historisk grund
og festen må bli sosialismens ære.

Og hvis vi tror rett, skal vi sammen oss hygge,
med hvad som skal høres av tale og sang,
og mellom oss alle, skal broer vi bygge,
til fremtidens land fra huset "Folkvang".

K. M.